

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Trg. J. F. Kennedy 11, Zagreb

P-2255/2025

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

**P R E S U D A
i
R J E Š E N J E**

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Josipu Biliću, u pravnoj stvari tužitelja **DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o.**, Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, zastupana po punomoćniku Domagoju Tomiću, odvjetniku u Zagrebu, Ulica Franje Župana 18, protiv tuženika **ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d.**, Rijeka, Jadranski trg 3/a OIB: 23057039320, zastupana po punomoćniku Damiru Metelku, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri, Zagreb, Lopašićeva 6, radi utvrđenja i isplate 514,75 €, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 5. svibnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Domagoja Tomića i u nazočnosti zamjenice punomoćnika tuženika Ive Letinić, odvjetničke vježbenice, donio je i objavio 18. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 10. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51401652-5102706816 sklopljenog dana 08.11.2005. godine između Zdravko Štiglić, Zagreb, Bosutska 13, OIB: 51560048577 kao korisnika kredita s jedne strane i Erste&Steiermärkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3A, OIB: 23057039320 kao kreditora s druge strane, i to u dijelu koji glas: „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 02,500 % (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno= 200,00 HRK (dvjesto hrk), obračunate s datumom ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana.“.

II. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana platiti tužitelju iznos od 514,75 €, sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 9. studenog 2005., do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015., do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14 % godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88% godišnje, od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje, od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od 7,09% godišnje, od 1. srpnja 2018. pa do 31. prosinca 2018. po stopi od 6,82% godišnje, od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi 6,54 % godišnje, od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019. po stopi od 6,30 %, od 1. siječnja 2020., do 30. lipnja 2020. po stopi od 6,11 % godišnje, od 1. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020. po stopi 5,89 % godišnje, od 1. siječnja 2021. do

30. lipnja 2021. po stopi od 5,75 % godišnje, od 1. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021. po stopi od 5,61 % godišnje, od 1. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022. po stopi od 5,49% godišnje, od 1. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022. po stopi od 5,31% godišnje, od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi od 5,50 % godišnje, a od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi od 7% godišnje, a od 1. siječnja 2024., do 30. lipnja 2024. po stopi od 7,5 % godišnje, a od 1. srpnja 2024. do 31. prosinca 2024. po stopi od 7,25 % godišnje, od 1. siječnja 2025. do 30. lipnja 2025. po stopi od 6,15 % godišnje, a od 1. srpnja 2025. do 31. prosinca 2025. po stopi od 5,15 %, a od 1. siječnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 503,08 €, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova u iznosu od 830,10 € zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužba povučena za iznos od 27,09 €.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi u bitnome navodi da su Zdravko Štiglić i tuženik 8. studenog 2005. sklopili Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51401652-5102706816. U članku 10. Ugovora o kreditu ugovoreno je naplaćivanje administrativne naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita na način da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 02,500 % naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom Ugovora. Navodi da je 9. studenog 2005., naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 541,84 €, a sve sukladno gore navedenoj odredbi članka 10. Ugovora o kreditu. Navodi da je Ugovor o kreditu sklopljen između korisnika kredita i tuženika je standardizirani (tipski) ugovor, koji je, kao takav, unaprijed sročan i priređen od strane tuženika, a kojeg prema tome korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Nadalje ističe da o navedenoj odredbi ugovora tuženik ni na koji način nije pružio mogućnost pregovaranja, niti je ista predložena korisniku kredita uz potrebno razjašnjenje značenja i smisla iste, a sve kako je predmetni ugovor već bio unaprijed pripremljen od strane tuženika. Takvim postupanjem pravnog prednika tuženika prouzročena je neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnik kredita te stoga plaćanje predmetne

naknade iz čl. 10. Ugovora o kreditu uzrokuje očitu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnik kredita kao potrošača. Osim toga, korisnik kredita je, u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07,) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, potrošač odnosno fizička osoba koja navedeni ugovor nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja niti njegovoj poslovnoj djelatnosti, veća za kupnju nekretnine za stanovanje kako to i nedvojbeno proizlazi iz odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu. Slijedom svega navedenog, obzirom da se o navedenoj odredbi Ugovora o kreditu, a sadržanoj u samom Ugovoru o kreditu koji je već prethodno bio pripremljen od strane tuženika, po prirodi stvari nije moglo pojedinačno pregovarati znači da je ista odredba ništetna. Usto, očito je i nesporno da je naknada za obradu troškova kredita, prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača odnosno korisnika kredita, a iz kojeg razloga je riječ o nepoštenoj ugovornoj odredbi.

2. U odgovoru na tužbu tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora te ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja jer smatra da su potrošačka prava neprenosiva na druge osobe budući su strogo osobne naravi. Naveo je da osporava korisniku kredita svojstvo potrošača budući tužitelj nije dokazao navedeno. Osporava i visinu tužbenog zahtjeva navodeći da iz obračuna naknade proizlazi da je ista naplaćena u iznosu od 3.878,38 kn, dakle u iznosu od 514,75 eura (prema fiksnom tečaju konverzije), a ne u iznosu od 541,84 eura kako to navodi tužitelj. Nadalje navodi da je u ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno da je korisnik kredita dužan platiti sve naknade i troškove te da su djelatnici banke korisnika kredita informirali o obvezi plaćanja naknade tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da je službenik Banke korisniku kredita jasno naveo da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita te ukazuje na letke tuženika koji su uručivani korisniku kredita prije nego je došlo do sklapanja ugovora a na kojim je bilo navedeno da naknada za obradu kredita iznosi 2,5% od iznosa odobrenog kredita. Također navodi da je predmetna naknada pokrivala troškove poput operativnih troškova, materijalnih troškova, troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge i povezanih regulatornih troškova. Također ističe da predmetna odredba ne uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Zaključno ističe prigovor zastare i prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate.
3. U nastavku postupka stranke su ostale kod svojih ranije iznijetih navoda te je na ročištu održanom 3. ožujka 2026., tužitelj naveo da uređuje tužbeni zahtjev na način da potražuje iznos od 514,75 € umjesto 541,84 €. Takvom procesnom dispozicijom tužitelj je djelomično povukao tužbeni zahtjev za iznos od 27,09 €. Budući da se tuženik nije protivio takvom djelomičnom povlačenju tužbe, to je sukladno odredbi čl. 193. ZPP-a, odlučeno kao u **izreci rješenja**.
4. Na navedenom ročištu tuženik je naveo da više nije sporna visina tužbenog zahtjeva.
5. Sud je u tijeku postupka, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, proveo dokaz uvidom u Obavijest o ustupu tražbine (list 7 spisa), Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5102706816 (list 9 - 16 spisa), izvadak iz zemljišne knjige

(list 19 - 21 spisa), potvrda o otplaćenom kreditu (list 22-24 spisa), brisovno očitovanje (list 25 - 32 spisa), zamolba (list 33 spisa), brisovno očitovanje (list 34 – 36 spisa), Rješenje općinskog građanskog suda Zemljišnoknjižnog odjela (list 37 spisa), obračun naknade za bankarske usluge (list 39 – 50 spisa), obavijest o preuzimanju tražbine (list 51 spisa), ugovor o ustupu /prijenosu tražbine (cesija) (list 52 - 56 spisa), izvod iz zapisnika (list 76-78 spisa), Odluka VSRH (list 79-88 spisa), Odluka VSRH (list 89-93 spisa), Odluka VSRH (list 94-95), Odluka VSRH (list 96-114 spisa), odluka VSRH (list 115-136 spisa) izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe (list 137-142), obračun naknade za bankarske usluge (list 143-192 spisa), hipotekarni krediti bez jamaca (list 193-194 spisa).

6. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne Novine“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP) ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.
7. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 10. Ugovora o namjenskom kreditu, a koja glasi: *“Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 02,500 % (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno= 200,00 HRK (dvjesto hrk), obračunate s datumom ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana.”*, te zahtjev za isplatu iznosa od 514,75 € na ime ništetne odredbe.
8. Među strankama nije sporno da su pravni prednik tužitelja Zdravko Štiglić, kao korisnik kredita i tuženik 8. studenog 2005., zaključili Ugovor o kreditu za iznos kredita od 32.660,00 CHF u protuvrijednosti u kunama po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj u svrhu gotovinski kredit uz hipoteku (čl. 3. Ugovora) Nije sporno da je tuženik iz odobrenog kredita 9. studenog 2005., naplatio naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 514,75 € te nije sporna visina tužbenog zahtjeva.
9. No, među strankama je sporna aktivna legitimacija tužitelja, svojstvo potrošača korisnika kredita, sporno je, jeli odredba koja se odnosi na naknadu za obradu kredita (čl. 10. Ugovora) ništetna, sporan je tijek i stopa zateznih kamata te je sporno je li utuženo potraživanje u zastari.
10. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu, ovaj sud je utvrdio da je isti sklopljen 8. studenog 2005., između Zdravka Štiglića kao korisnika kredita i tuženika kao Banke. U članku 3. Ugovora je izrijekom navedeno da je namjena kredita: gotovinski kredit uz hipoteku.
11. Uvidom u Ugovor o ustupu tražbine ovaj sud je utvrdio da su Zdravka Štiglića i tužitelj sklopili ugovor o ustupu tražbine 2. lipnja 2023., te je člankom 2. ugovoreno da korisnik kredita ustupa tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku nastalu po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu sklopljenog između Zdravka Štiglića i

tuženika i to ugovora o kreditu broj 51401652-5102706816, a s osnova valute, kamate i plaćenih naknada.

12. Imajući u vidu navedena utvrđenja, tražbina iz čl. 2. Ugovora o ustupu potraživanja je određiva, tj. činidba koja je predmet ustupa je određiva, bez obzira na to što u čl. 2. ugovora o ustupu tražbine nije naveden konkretan novčani iznos. Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, te je vidljivo da se ustupa cjelokupna tražbina ustupitelja prema tuženiku po osnovi povrata preplaćenih iznosa s naslova valute, kamata i svih plaćenih naknada. Takvim naznačivanjem predmeta cesije tražbine je određiva jer je ustupljena cjelokupna tražbina, vidljivo je koja tražbina je ustupljena, a visina te tražbine se može utvrditi na temelju financijskog vještačenja.
13. U odnosu na tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije, ovaj sud je navedeni prigovor ocijenio neosnovanim. Naime, odredbom čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 78/15 i 29/18 – dalje: ZOO) propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.
14. Suprotno tuženikovim navodima, tražbina koje je predmet ugovora o ustupu potraživanja nije strogo osobne naravi bez obzira na to što je ustupitelj potrošač sukladno čl. 3. t. 1. ZZZP, a primatelj je pravna osoba (dakle, nije potrošač). Tražbina koje je predmet ustupa je novčana tražbina, a novčane tražbine nisu strogo osobne naravi neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, niti se njihova narava protivi ustupu. Promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine pa nije odlučno to što je ustupitelj potrošač, a primatelj nije. Identitet tražbine ustupom nije promijenjen što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Dakle, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu tužitelja kao primatelja te tražbine i tuženika kao dužnika primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.
15. Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019. (sudska praksa je javno dostupna na Internetnim stranicama Europskog suda). Europski sud je u točki 20. obrazloženja presude C-383/18 zauzeo sljedeće stajalište: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."
16. U odnosu na tuženikov prigovor kojim je osporavao korisniku kredita svojstvo potrošača, ovaj sud je navedeni prigovor ocijenio neosnovanim.

17. Odredbom čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03 – dalje: ZZZP) je propisano da je potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.
18. Da je korisnik kredita potrošač proizlazi iz dokaza u spisu. Naime, osim što iz samog Ugovora u članku 3. Ugovora proizlazi da je korisnik kredita potrošač jer je izrijeком navedeno da je namjena kredita gotovinski kredit uz hipoteku te se stoga i radi o namjenskom kreditu te da je ugovor sklopila fizička osoba, ovaj sud je i iz iskaza svjedoka Zdravka Štiglića utvrdio da je kredit korišten za zatvaranje ranijih potraživanja tuženika po drugim kreditima. Slijedom navedenog, ovaj sud je utvrdio da korisnik kredita ima svojstvo potrošača budući da je korisnik kredita fizička osoba i da su sredstva dobivena kreditom korištena za zatvaranje ranijih obveza prema Zagrebačkoj banci d.d., odnosno nisu korištena u svrhe koje su namijenjene njegovom zanimanju odnosno poslovnoj aktivnosti odnosno poduzetničkoj djelatnosti, čime su ispunjeni uvjeti iz navedene odredbe.
19. Nadalje se ukazuje da je svjedok u svom iskazu naveo da mu predmetna odredba Ugovora o kreditu iz čl. 10. Ugovora kojom su ugovoreni troškovi obrade kredita, nije bila razumljiva i jasna u vidu shvaćanja ukupnosti njegove obveze. Nadalje je iskazao da korisnik kredita i tuženik nisu pojedinačno pregovarali o odredbi čl. 10. Ugovora o kreditu, te da mu prilikom sklapanja ugovora nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita).
20. Konkretni ugovor o kreditu br. 51401652-5102706816 sklopljen je 9. studenog 2005., pa se na isti primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03 – dalje: ZZZP).
21. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZZP je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (članak 81. st. 2. ZZZP). Odredbom stavka 4. toga članka je propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.
22. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZZP propisane su posljedice nepoštenosti ugovorne odredbe, na način da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.
23. Na temelju provedenih dokaza, posebno uvida u predmetni ugovor o kreditu i jasnog, logičnog i uvjerljivog iskaza korisnika kredita sud je utvrdio da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva sukladno odluci Banke. Korisnik kredita, koji je u smislu odredbe čl. 3. st. 1. t. 1. ZZZP

potrošač, jer je ugovor sklopio u svrhu koja nije namijenjena njegovoj poslovnoj djelatnosti niti, obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja, (čl. 3. Ugovora), je u svom iskazu naveo da se nije pojedinačno pregovaralo o odredbi čl. 10. Ugovora, te da mu prilikom sklapanja ugovora nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita). Iz navedenog sud zaključuje da korisnik kredita kao potrošač nije bio u mogućnosti pregovarati sa tuženikom u svezi naknade za obradu kredita.

24. Naime, korisniku kredita je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlazi, a što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj korisnik kredita nije bio u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu korisnika kredita, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa. (tako i VSRH, Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024.)
25. Kako je na tuženiku bio teret dokazivanja (čl. 81. st. 4. ZZP) da je s korisnikom kredita pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, a tuženik ne samo da nije navedeno dokazao već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu (čl. 10.) proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora, to se radi o odredbi Ugovora koja je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a to znači da je nepoštena odredba čl. 10. Ugovora o kreditu, u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP te ništetna u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP.
26. Dodatno se ukazuje da iz sadržaja sporne odredbe proizlazi da je korisnik kredita informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade ali da nije mogao razumno izvesti zaključak o njenoj krajnjoj svrsi jer iz ugovora se ne vide razlozi koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere), treba ocijeniti je li tuženiku bilo razumno očekivati da bi potrošač prihvatio takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu. S obzirom da se radi o tipskom ugovoru i da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, može se zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.
27. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom bi li neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade). Korisnik kredita u svom iskazu navodi da se nije pregovaralo o naknadi za obradu kredita. Iz navedenog proizlazi da bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor.

28. Izostanak pregovaranja ne znači automatski da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi, međutim kada se navedeno stavi u vezu s činjenicom da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi tipskog ugovora, da tuženik niti tvrdi niti dokazuje o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, a što sve zajedno s nedostatkom utvrđenja da se o spornoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, ide u prilog zaključku da je navedena ugovorna odredba prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
29. Jednako tako, Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.
30. Pri tome, valja još dodati da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 101/17) od 12. listopada 2017. propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite („Narodne novine“ broj: 15/14) kojim je izrijeком dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita.
31. Kako je predmetna ugovorna odredba iz Ugovora o kreditu ništetna u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kredita, to se ta odredba ne može primijeniti među strankama i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe (**točka I. izreke**), odnosno sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 , 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23 - dalje: ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. (**točka II. izreke**)
32. Prigovor zastare, koji je istaknuo tuženik nije osnovan. Naime, Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare je na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena. Obzirom da je tek utvrđena ništetnost predmetne ugovorne odredbe, zastara još nije niti počela teći.

33. Što se tiče pitanja tijeka zakonske zatezne kamate potrebno je primijeniti odredbu čl. 1115. ZOO. Naime, tijekom ovog postupka je utvrđeno da je tuženik povrijedio interese i prava korisnika kredita, potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita kao potrošača, te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, a to rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo korisniku kredita, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, zbog čega sukladno odredbi čl. 1115. ZOO tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.
34. Slijedom navedenog, budući da tuženik nije ispunio svoju novčanu obvezu po dospijeću, osim glavnice, dužan je platiti i zakonske zatezne kamate u skladu s odredbom članka 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23 – dalje ZOO) a koja se odnosi na ostale odnose. **(točka II. Izreke)**
35. U odnosu na tuženikov prigovor vrijednosti predmeta spora, sud je na pripremnom ročištu održanom 3. ožujka 2026., odredio vrijednost predmeta spora u visini od 541,84 €.
36. Naime, tužitelj je kao vrijednost predmeta spora naznačio iznos od 1.869,06 € te je točkom I. tužbenog zahtjeva postavio deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora bez da je posebno naznačio vrijednost predmeta spora u odnosu na tu točku dok je točkom II. tužbenog zahtjeva potraživao iznos od 541,84 €.
37. Imajući u vidu da se deklaratorni tužbeni zahtjev koji je istaknut uz zahtjev za isplatu, odnosi i ima poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje (isplatu), to se deklaratorni tužbeni zahtjev ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora slijedom čega je sud upravo i odredio vrijednost predmeta spora u visini zahtjeva za isplatu. (tako i VSRH, Rev-1264/07 od 29. listopada 2008. i Rev-758/07 od 16. siječnja 2008.) Pri tome se ukazuje da je ovaj sud ocijenio da je tužitelj očito suviše visoko naznačio vrijednost predmeta spora i to tako da ista utječe na naknadu troškova postupka budući da označavanjem vrijednosti predmeta spora u visini od 1.869,06 €, nagrada za svaku pojedinu radnju bi iznosila 100 bodova, umjesto 50 bodova sukladno vrijednosti predmeta spora u visini kondemnatornog dijela zahtjeva.
38. S obzirom da je tužitelj u odnosu na končano postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti uspio u svom zahtjevu, to tužitelj sukladno odredbi čl. 154. st. 5. i 155. ZPP-a, ima pravo na naknadu troška na ime naknade za zastupanje po odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 i 107/25, nastavno: Tarifa") i to za pristup na ročišta održana ožujka 2026. i 5. svibnja 2026., u iznosu od 100,00 €, za svako od navedenih ročišta (Tbr 9. t. 1. Tarife), te za pristup na ročište za objavu presude od 18. lipnja 2026. u iznosu od 50,00 € (Tbr. 9. t. 3. Tarife), kao i za sastav podneska od 5. listopada 2025. (tužba), te od 7. prosinca 2025., u iznosu od 100,00 € za svaki od navedenih podnesaka (Tbr. 8. t. 1. Tarife), što sve skupa iznosi 450,00 €. Također, tužitelju pripada i

sudska pristojba na tužbu u iznosu od 26,54 € i sudska pristojba na presudu u iznosu od 26,54 € u skladu s Tar. br. 1. i 2. Tarife sudskih pristojbi koje su sastavni dio Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 118/18 i 51/23 - dalje ZSP). Dakle, tuženik je dužan naknaditi tužitelju troškove postupka u sveukupnom iznosu od 503,08 € (**točka III. izreke**).

39. Sud nije prihvatio zahtjev tužitelja za naknadu troška za dosuđene radnje u dijelu kojim je potraživao nagradu u visini od 200,00 € za svaku pojedinu radnju u punom iznosu budući da je sukladno vrijednosti predmeta spora nagrada u punom iznosu 100,00 € a ne 200,00 €. Nadalje, sud nije prihvatio zahtjev tužitelja za naknadu putnih troškova svjedoka u iznosu od 300,00 € budući da svjedok nije niti potraživao navedene troškove slijedom čega mu nisu ni dosuđeni. Sud je odbio i zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na tužbu preko dosuđenog iznosa od 26,54 € pa do traženog iznosa od 33,18 € i sudske pristojbe na presudu preko dosuđenog iznosa od 26,54 € pa do traženog iznosa od 100,00 €, jer predmetne pristojbe sukladno VPS-u iznose 26,54 € svaka. Pri tome se ukazuje da je tužitelj platio predmetnu pristojbu na tužbu u iznosu od 33,18 € ali će moći u slučaju pravomoćnosti ove odluke, tražiti povrat iznosa plaćenog preko dosuđenog. Slijedom navedenog, ovaj sud je odbio tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 830,10 € (**točka IV. izreke**).
40. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka odlučeno je primjenom odredbe članka 151. st. 3. ZPP-a i članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023 i 155/2023 – ZOO) i to uzimajući u obzir stopu koja se odnosi na ostale odnose.)
41. Zaključno se ukazuje da iako je tužitelj djelomično povukao tužbeni zahtjeva u dijelu za iznos od 27,09 €, te da do povlačenja nije došlo iz razlog što je tuženik udovoljio tužbenom zahtjevu ili iz drugih razloga koji se mogu pripisati tuženiku (budući da je tužitelj već u tužbi dostavio obračun naknade iz kojeg proizlazi da je naknada naplaćena u iznosu od 514,75 € a ne 541,84 €), da tuženik nema pravo na naknadu parničnih troškova u odnosu na povučeni dio tužbenog zahtjeva iz razloga što navedeno smanjenje tužbenog zahtjeva nije bilo od utjecaja na visinu troškova zastupanja stranaka po punomoćniku jer i u jednom i u drugom slučaju se primjenjuje visina nagrade po Tarifi u iznosu od 50 bodova odnosno 100,00 €. (tako i VSRH, Rev-519/2025 od 10. studenog 2025., Revr-1428/2009-2 od 27. listopada 2010., broj Rev-402/2004-2 od 21. rujna 2005. i broj Rev 2603/2011 od 19. veljače 2013.

Zagreb, 18. lipnja 2026.

SUDAC:
Josip Bilić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana primitka presude a podnosi se putem ovog suda putem e-komunikacije.

DNA:

- tužitelju po pun. uz nalog za sudsku pristojbu na presudu u iznosu od 26,54 €
- tuženiku po pun.
- kal. 30 dana

Broj zapisa: **9-30889-977a7**

Kontrolni broj: **09b68-14d69-dc9b4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=JOSIP BILIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.